

Kun Csilla: Kísértet gazdát keres

Mennyből a macska

Amikor hétfő reggel Gergely Gréta puha tappancsok cirógatására ébredt, reflexből tépte le magáról a macskát, és hajította a sarokba. Az állat átrepült a napraforgómintás, krepp ágynemű felett, elhaladt egy huszonnégy lemezes operaválogatás mellett, majd a szemközti falon csattanva rázuhant a komód tetején ahagyott hegedűre.

– Jesszus! – pattant ki az ágyból Gréta, és rohant a macska után.

Grafitszürke cirmos volt, a hátán és a hegedű húrjai alá szorult, hátsó lábán fehér csíkokkal. Úgy tűnt, meg sem kottyant neki a három–méteres repülés; amint Gréta kiszabadította a hegedűből, virgoncan dörgölözött a lány kézfejehez.

– Hogy kerültél ide? – Gréta felvette a macskát, és odalépett vele az ablakhoz, ami Aa szeptember beköszöntével sem enyhülő hőségben az ablak egész éjjel nyitva állt, de eEz nem megmagyarázta, hogy jutott fel jött be a cica. De hogyan jutott fel a harmadik emeletig? Az ereszsatorna túl messze volt, a legközelebbi erkély ugráshoz lehetetlen szögben helyezkedett el. A főutat szegélyező fák magasba nyúltak ugyan, de széles parkolósáv, virágágyás és járda választotta el őket az épülettől.

Vállán még mindig a macskával Gréta kinyitotta a nappaliba vezető ajtót. A szokásos fülsértő nyikorgás. Kizárt, hogy valaki behozott volna egy macskát, és ő nem ébredt fel rá. Gréta körbesétált a lakásban. Az összes ablak zárva, a bejárati ajtó zárja érintetlen, és csak neki van kulcsa hozzá. A cica a hálószoabaablakon át érkezett, akárhogy is csinálta.

Az éjjeliszekrényen Gréta a mobilja sípolva jelezte, hogy üzenetet kapottérkezett: „Az unokahúgom elvállalta. Nem kell többet jönnöd.”

Gréta felsóhajtott. Alig három hónapja költözött Pestre, és már harmadszor munkanélküli! A szórólapozást másfél hónapig csinálta. Szerette róni a pesti utcákat, elvarázsolták a fények az esti Duna-parton esti fényei, a belvárosi éttermek kerthelyiségeinek zsongása, a körüti színházak sora, amelyekbe az ablaküveghez nyomott orral kémlelt befelé.

Gréta kkiengedte a macskát a nappaliba, majd szemügyre vette a hegedűt. Az E-húr elszakadt, két másik lecsúszott a húrokat feszesen tartó lábról, de maga a láb maga nem sérült meg. A tetőn csak néhány karcolás esett. Járhatott volna rosszabbul. Gréta feltette a tartalék

Commented [d1]: Kissé nyelvtörő név, a dupla g és r betűkapcsolat miatt. Jobb hangása lehetne, ha az alliteráció megtartásával, más vezetéknev társulna a Gréta mellé.

Commented [d2]: Logikailag nem stimmel. A mondat első fele tisztázza hogyan jutott be a macska, második a feljutás problémájával foglalkozik, amihez nyilvánvalóan nincs köze a nyitott ablaknak.

Commented [d3]: Azt már az előző megállapításával tisztázta, hogy a macska csak az ablakon át jöhetett, mivel bármilyen más esetben az ajtónak ki kellett volna nyílnia, a nyikorgásnak pedig felébresztenie őt. Ha körbemege a lakásban arra kell valami indok: pl. ellenőrizi, hogy minden megvan-e, pénz, értéktárgyak, hiszen, ha valaki mégis behatolt, biztosan nem azért érkezett, hogy macskát hozzon. Ha viszont ilyesmi fel se merül benne, akkor felesleges ez a rész.

Commented [d4]: Figyelni kell, ki vagy mi az alany. Ez esetben a mobil, vagyis a mondat szerint a mobil kapta az üzenetet, nem Gréta.

Commented [d5]: Túlságosan gyerekes gesztusnak érződik, és nincs túl sok értelme. Boltnál vagy étteremnél más lenne a helyzet, de színháznál – habár épületfüggő – a lényeg beljebb van annál, amit láthat. A vágyakozását kifejezhetné az is, ha például a színházlátogatókat figyelné.

Commented [d6]: Gréta vagy a hangszer? Nem egyértelmű.

húrkészletet a hegedűre, és rögtön ki is próbálta. Talán még szebben **is**-szólt, mint korábban. Úgyis ideje volt már kicserélni a húrokat. Felöltözött, és kiment a nappaliba.

A macska hason fekve terpeszkedett a ruhaszárító tetején, négy lábát és farkát ötfelé lógatva ki a rácsok közül. Szürke bundáján meggyűrődtek a fehér csíkok; kidugott nyelvvel, kábán pislogva meredt a távolba, mint aki elájult az út közepén, a munkások pedig figyelmetlenségéből ráfestették a gyalogátkelőt. Gréta egy tálkában vizet tett a szárító mellé. A cirmos rácsról rácsra imbolyogva lejjebb tornászta magát, majd a földre huppanva lefetyelni kezdett.

– Veszek reggelit, aztán megkeressük a gazdát – mondta Gréta.

Alig csörgött néhány érme a pénztárcája alján. Az előző heti fizetéséből **kifizetettrendezett** kéthavi vízszámlát, és vett egy új függőnyt a piacon. **Gréta b****Biztos volt benne, hogy a régi,** rozsdabarna sötétítő jócskán hozzájárult az apja korai halálához. Depressziós egy szín.

Amint Gréta kinyitotta a bejárati ajtót, a macska ott termett mellette. Követte le a lépcsőn, időnként a bokájához dörgölözött – olyankor Gréta lehajolt és megsimogatta. Selymesen lágy szőre volt a macskának, **és** tiszta, ragyogó szeme. Túl ápoltnak tűnt, hogy kóbor macska legyen, Gréta mégsem talált rajta nyakörvet vagy más azonosítót.

Kilépve az épületből, a macska beugrott a járda melletti virágágyásba, és lepisilte az öszirózsát.

– Jó cica vagy – dicsérte meg Gréta. – Nem szabad odabent pisilni. Okos cica.

Abban a pillanatban a macska elsprintelt. Átvágott a parkoló autók között, felugrott az útpadkára, és megiramodott egyenesen a négysávú út felé.

– Ne! – sikoltotta Gréta.

A macska nyargalt tovább. Eliszkolt egy fehér kombi és egy valaha fehér furgon között, aztán egy érkező busz takarásában eltűnt szem elől. Az autók jöttek-mentek mindkét irányba, Gréta **pedig** hiába meresztette a szemét, nem látta sehol a cirmost.

Gréta aA gyalogátkelőhöz sietett. Türelmetlenül toporgott, amíg a lámpa zöldre nem váltott. Amikor végre szabad jelzést kapott, az úttestet pásztázva sétált át a túloldalra, remélve, hogy megpillantja valahol a macskát. Volt egy olyan érzése, hogy **szegény jószágot** elcsapta a busz, de nyomát sem látta a cicának, se élve, se holtan. **Egyetlen halványzöld foltot** szűrt ki az aszfalton, és már éppen jobban szemügyre vette volna, hátha nem is zöld, hanem vérfolt, amikor rádudáltak. A lámpa időközben pirosra váltott.

Gréta átszaladt a túloldalra. Mire visszafelé átkelt az úttesten, már nem találta a **zöld foltot** sem. Talán csak képzelte, hogy egyáltalán látta. Biztosan átjutott a kis bajkeverő, és elszelet.

Commented [d7]: Túl sokszor szerepel a név. Ha nem változik a cselekvő személye, jóval ritkábban is elég beleszólni a szövegbe.

Commented [d8]: Szerintem ide, ebben a formában belekeverni az apa halálát hiba. A humorizálás elbagatellizálja a halálesetet. Ugyanakkor több kérdést is felvet – amik viszont válasz nélkül maradnak:
- a halott apa/az apa halála fontos, téma lesz a történetben?
- Grétát tényleg ilyen kevésbé érinti érzelmileg az eset?
- ha az előző kettőre igen a válasz, miért ilyen stílusban kerül szóba az apa személye?

Commented [d9]: Nem érzem reálisnak, hogy egy halványzöld folt esetén felmerül, hogy mégiscsak vörös és vér. Hihetőbb lenne, ha a szín eleve stimmelne, és az anyag ellenőrzése (pl. festék vagy vér?) miatt akarná jobban szemügyre venni a foltot.

Commented [d10]: Úgy tűnik, jelentőséggel bír. Ha nem, túl nagy figyelmet kap, Grétától és a szövegtől is: zöld-nem zöld, ott van-nincs ott, ott volt-ott se volt...

A sarki kisboltban Gréta vett két kiflit: egyet reggelire, egyet ebédre. A vacsorát úgyis egészségesebb kihagyni. Leszámolta az aprót a kigyúrt, kopasz eladófiú kezébe, aztán ácsorgott tovább a kiszolgálópult előtt.

– Adhatok még valamit? – kérdezte a kopasz.

– Nem baj, ha átnézem a hirdetési újságot? – mutatott Gréta az újságos állványra a pult mellett. – Vagy tudsz esetleg valami munkát?

– Mihez értesz?

Gréta elhúzta a száját. A diploma után zenei karierről álmodva költözött Budapestre, de meghallgatásra sem hívták be. Először memóriahabos matracokat árult telefonon, majd egy gyorsétteremben égette oda a fagyasztott hamburgert – a főnöke szerint a **fizikakémia** törvényeit meghazudtolóan rövid idő alatt. **Az egyetlen tevékenység, amelyikben még nem vallott bizonyítottan kudarcot, az az újság címodalán nagybetűkkel hirdetett „Szexmentes erotikus munka”.** **Habár... Az egyetlen egyszer modellt ült egy képzőművész hallgatónak.** Tél volt, a fiú aktot festett. Gréta pucéran pózolt az arcába hasító lámpafényben, csontig átfagyott, és zsibbadt mindene. A fiú folyamatosan üvöltözött vele, hogy ne reszkessen, ne vakarózzon, és hogy miért nem szőrtelenítette le magát rendesen odalent, amikor ő utál szőrt festeni. Már Gréta haját is untig elég volt megcsinálni: tudja egyáltalán a lány, milyen nehéz a fekete haját normálisan árnyalni?!

Amikor Gréta a kiállításon meglátta az elkészült festményt, alig ismert magára. A bőre sápatag volt a képen, már-már kékes fényű, a szája vértelen. A szeme körüli apró, álmos táskákat két dagadt, fél szilvával helyettesítette a művész, közepükön ponttá zsugorítva a mogyoróbarna szempárt, amely a mindennapokban melegséget vitt Gréta arcába. Az orrnyergét még keskenyebbre, az orrcimpáját még szélesebbre és bumszlibbra rajzolta a fiú, noha Gréta szerint a valóságban is úgy néztek ki, mintha ügyetlen kezek formázták volna őket gyurmából. **Csak arra tudott gondolni, hogy a festmény bosszú volt a fészkelődése miatt.**

– Szoktam takarítani anyukám fodrászatában – nézett körbe a boltban Gréta. A tejpult előtt **a padlót** lábnyomok tarkították **a padlót**, az egyik sarokban **egy pókhálóból** pók helyett hagymahéj lógott **egy pókhálóban**. – Kitakaríthatnék rendesen. – A kopasz eladó összevonta a szemöldökét. – **Nem mintha kosz lenne. Nagyon szép rendet tartotok. Csak én könnyebben hozzáférnék a sarkokhoz. Hasznos ám néha, ha kicsi az ember! Szépen kitakarítanám a szűk helyeket is, ahová te nem fészersz be** – mosolygott Gréta.

A kopasz a háta mögé mutatott:

– Áll a sor.

Commented [d11]: Vagy a természet törvényeit. Mivel égésről van szó, az pedig nem fizikai változás.

Commented [d12]: Itt kimarad az a mozzanat, amikor Gréta figyelme a beszélgetésről visszafordul az újsághoz. Ez azért zavaró, mert az előző mondatokból (és a következő aktosból) az következne, hogy még mindig a már kipróbált munkáit sorolja, holott itt váltás történik.

Commented [d13]: Tisztázták, milyen fajta, milyen stílusú festmény készül? A kiállításon kirívó ez a stílus? Vagy a fiú munkái között? A festő hisztis volt, de ebben a helyzetben nem biztos, hogy a kép – aminek téje is lehet a számára – sima bosszú, vagy kizárólag az. Gréta is művészféle, megértheti. Így önmagában ez a kijelentés tájékoztatlannak mutatja Grétát művészet terén és hiúnak. Egyik se baj, de kérdés, hogy ilyennek látod-e a karaktert, és ezt akarod-e mutatni róla?

Commented [d14]: Túl hosszúnak érzem ezt egy kitérőt egy beszélgetés közepén.

Commented [d15]: Először úgy mentetgetőzik, mintha attól félne, hogy bajba kerül, hogy a kopasz eladó esetleg neki is támad, aztán eléggé kislányos érvekkel áll elő, mikor győzködni próbálja. Ha kicsit flörtölne mellé, vagy ezek helyett valami meggyőzőbbel próbálkozna (higiéniá, ellenőrzések stb.) hihetőbb volna a jelenet és a próbálkozás.

Hazaérve Gréta főzött egy csésze teát. Három kockacukrot tett bele, további hármat elnyalogatott a kifli mellé. Úgy számolta, még nyolc-tíz szerény étkezésre elég a pénze.

Ahogy kilépett a konyhából, a hálószoba felől neszezés ütötte meg a fülét. Mintha a hegedű... Nem, az nem lehet.

Gréta ~~á~~tvágott a nappalin, és kinyitotta a hálószoba ajtaját.

A szürke cirmos macska a komód tetején trónolt, mellső lábával a hegedűt pengette.

– Mész onnan! – kiabált a macskára Gréta.

Az lustán a lányra emelte borostyánsárga szemét, majd a hegedű nyergére helyezte a mancsát, és rántott rajta egyet. Az E-húr – Gréta-szívébe markoló pendüléssel – elpattant.

Gréta kitépte a hegedűt a macska mancsából. ~~Az E-húr elszakadt, a nyeret~~ A ~~dög~~ összekaristolta a ~~dögnyeret~~, a hegedű nyakába apró fogaknyomok mélyedtek harapásának nyomát viselte. Mindezt annyi idő alatt, amíg ő megevett egy kiflit? A hálószobaablak zárva volt. Az összes ablakot bezárta, mielőtt elmentek. Csak az történhetett, hogy amikor nyitotta a bejárati ajtót, a macska besurrant mellette, belopódzott a nappaliba, onnan pedig a hálóba, aztán valahogy becsukta maga mögött az ajtót, hogy aztán háborítatlanul rongálhassa a hegedűt.

A macska leugrott a komódról, fel az éjjeliszekrényre, és szagatni kezdte az ott heverő reklámújságot.

– Nem szabad! – rántotta ki a lapot a cirmos mancsai közül Gréta.

A macska fűjva hátrált, a lába beleakadt az asztali lámpa zsinórjába. A lámpaüveg nagy csattanással zuhant a parkettára. A macska lendületet vett, és a szövetből készült búrára ugrott – csak akkor repedt meg, amikor a macska lendületet vett, ráugrott és horpasztott bele egy sunyi dög formájú lyukat repesztve bele. A cirmos végezetül még belekarmolt az ágyneműbe, majd elsprintelt a nappali felé. Gréta csak nézett utána. Meg kell találnia a gazdáját, mielőtt ideszokik! Tiszta szerencse, hogy nem tudott neki enni adni!

Gréta felvette a megcincált reklámújságot, és hátralapozott az apróhirdetésekhöz – senki nem kereste a lakásrongáló kis dögöt –, ahogy csukta volna be az újságot, a lap közepéből kiesett az ingatlanrovat egy cafata. Budai, belső medencés villa várta új bérlőjét. Gréta megbabonázva nézte a hirdetést.

– Ez az! – kiáltott fel. – Egy bérlő!

Előkapta a laptopját, lehuppant az ágyra és lázasan gépelni kezdett:

Commented [d16]: Melyik része volt üvegből a lámpának? Ha csak a körte, azt megvédi a búra. Nem ér a padlóhoz, így valószínűleg nem törik el.

A horpad és a reped mást jelent. Ha valami behorpad, nem szakad el, ha reped, akkor viszont szakad. Ha a búra síma szövet, akkor elrepedhet, ha belül műanyag borítása is van, akkor horpad.

Commented [d17]: Az az újság már reggel ott kellett, hogy legyen – mivel a hazajövele óta csak a hegedű hangjára jött be a hálószobába –, vagyis könnyen lehet, hogy korábban nyomtatták, minthogy a macska – Gréta feltételezése alapján – megszökött. Vagy mégis egy friss újság, amit a boltból hozott magával? Ha az, jelezni kellene, hogyan és mikor került a szobába. Bár jó eséllyel még mindig korai lenne benne egy elveszett macskás hirdetés. Gréta végül is csak leszaladt a boltba, aztán visszajött, nincs jelzés arról, hogy közben másfelé is járt volna.

Váci út központi helyén található, nappali plusz két hálószobás lakás bútorozott fűlőszobájába albérlőt keresek. A lakás tiszta, világos. Kádas fürdőszobával és alap felszereltségű konyhával rendelkezik. Duna-part, metró- és buszmegálló, bevásárlóközpont pár perc sétányira. A szoba erkélye mellékcúrára nyílik, így nagyon csendes. A lakás tulajdonosa egy huszonkét éves, zenész lány. Dohányozni az erkélyen lehet. Azonnal költözhető.

Gréta feltöltötte a hirdetést egy tucat ingatlanos oldalra. A szoba bérleti díja fedezni fogja a teljes rezsit, és még marad is valamennyi. Amíg jó idő van, kimehet zenélni az aluljáróba, hogy kipótolja. Majd nem használja az E-húrt. A járókelők úgysem hallják a különbséget. Rossz időben is kimehet. Csak sapkára és meleg sálra lesz szüksége. Soha többet nem kell memóriahabos matracot tukmálnia reumás kisnyugdíjasokra, és a haja sem fog bűzleni a hűsogácsáktól. Csúcsidőben kijár majd zenélni, napközben pedig keres állást. Rendes állást. Meghallgatásokra fog járni. Talán saját vonósnégyest alapít. Miért is ne? Rengeteg szabadideje lesz. Csak előbb megszabadul a macskától.

Mivel a regény elejének Gréta személyével, Gréta és a macska kapcsolatával kellene megfognia az olvasót – hiszen ez a pár oldal erre koncentrálna – leírom, az olvasottak alapján milyennek láttam, milyennek éreztem a figuráját. Ha egy ilyen – vagy ehhez hasonló – karakter megalkotása volt a cél, akkor jó az irány. Ha más típusú főhősnek szántad Grétát, akkor viszont érdemes átgondolni, hogyan mutatod be őt, milyen információt milyen módon építesz be vele kapcsolatban a történetbe, és mindezzel mit szeretnél sugallni róla.

Gréta néha egyszerűen csak éretlen, néha viszont egyenesen olyan, mintha nem ebben a világban létezne. Egy olyan lány képe bontakozik ugyanis ki ezeken az oldalakon, aki csak sodródik az életben. Emleget bizonyos célokat, de ezek inkább csak ábrándok, mintsem átgondolt tervek, tenni nem is tesz értük, helyette várja, hogy valamilyen lehetőség az ölébe hulljon. Úgy tűnik, mintha az eddigi állásait (meg a lakását) is épp így szerezte volna, és arra számít, a következő is majd valahogyan szembejön vele, közben tessék-lássék próbálkozik csak.

Tulajdonképpen a kézenfekvő, albérletes ötlethez is a véletlennek (véletlen?) kell az orra elé tolnia az útmutatást. Érthető, hogy nem lelkesedett a szövegben említett munkákért, de olyan érzetet kelt a narráció, hogy egyáltalán nem is érdekelte – még földhözragadt, anyagiás indokból se; pedig nincs abban a helyzetben... –, hogy megtarthatja-e az aktuális állását, nem küzdött, nem próbálkozott. Látszatra igazán a zenei karrier építése terén se – éppúgy állt

Commented [d18]: Családi örökség? Hagyták az apjától? Mindenesetre elég éles a kontraszt a nincstelenséggel, ezért megérne egy utalásnyi magyarázatot legalább – már korábban, a történet elején, hogyan kerül ez a lány egy ilyen lakásba.

Commented [d19]: Interneten miért nem keresgél elveszett macska ügyben? Sokkal kézenfekvőbb lenne, és sokkal nagyobb az esélye, hogy ott talál valamit.

Commented [d20]: Naiv és felelőtlen tervnek tűnik. Ha ennek érzékeltetése és vele a karakterépítés a cél, annak viszont megfelel.

hozzá, mint a megélhetés kérdéséhez. (Csak ráerősít erre, hogy elég hanyagul bánik a hangszerével. Elöl hagyja, ahol a macska könnyedén hozzáférhet. Fel se merül benne például, hogy gyakorolnia kellene/a nap melyik részében fog gyakorolni a hegedűn.) Ha a komolyzene területén akar érvényesülni – a jelek ezt mutatják –, ennyi idős korára (diploma után) kellene, hogy némi fogalma legyen, mennyi nehézséggel és küzdelemmel jár mindez. Ennek viszont semmi nyoma a gondolatai között.

Néha az ütközik ki az eszmefuttatásaiból, hogy felszínes, hiú – bár úgy tesz, mintha nem volna az –, elkényeztetett, lusta – inkább éhezik, minthogy igazán megerőltesse magát –, éretlen. A mindennapokkal, megélhetéssel kapcsolatos tudatlanságáról sokat elmond, hogy a fontossági sorrendjében előrébb való az új függöny, mint az, hogy mit fog enni néhány nap múlva. A hússzag a hajában, és a kisnyugdíjasok győzködése pedig kellemetlenebb, mint utcazenészek állni (mintha eszébe se jutna, hogy ez bármi problémával, kényelmetlenséggel járhat a számára).

A karakter összességében súlytalan marad. Ha őt nem izgatja semmi, ha se a dühe, se az aggodalma nem valódi, az olvasót miért kellene, hogy foglalkoztassa a sorsa? Visszatetszést keltő lehet ez a kissé hurraóptimista, „majd lesz valami, de nem teszek érte, hogy legyen” hozzáállás. Emiatt fontos kérdés az is, változik a karakter a történet alatt, megtanul küzdeni, felismeri-e a hibáit stb. vagy ez nem témája a regénynek?

Gréta helyzetét az elején tisztázni kellene, ahogy az egyik megjegyzésben is jeleztem. Ki kellene derülnie, hogy ahol lakik, az saját lakás. (Enélkül valóságos rejtély kerekedik például az apja és az utált függöny köré. Hogy került a függöny lakásba? Gréta hozta magával Pestre? Miért hozta magával?)

A macska jelentősége egyelőre homályos. A cím alapján kísértet. (A halványzöld folt ektoplazma ez esetben?) Az eddig szerepe alapján egyfajta vezető talán Gréta számára. Úgy tűnik, ő vezette rá az bérlőkeresés ötletére is. Viszont, megeshet, hogy a természetfeletti volta miatt, nem mindig viselkedik macskaként. Tény, hogy nem minden macska egyforma, de egy olyan esemény után, mint a hajítás-repülés-falnak csapódás, egy macskától inkább azt várnám – innen-onnan lepottyant macskák viselkedése alapján –, hogy sokkot kap, megrémül és menekül, hanghatások kíséretében.

Az indítás humoros történetet ígér – eseményekben és hangvételnél –, de aztán ez az elem egy bekezdés után háttérbe szorul, (egyelőre) beváltatlan ígéret marad, és a továbbiakat leginkább a kedveskedő, aranyos jelzőkkel lehet illetni, legalábbis, amikor a macska színen van. Ennyi alapján nem tudom megítélni, a humor később visszatér, újra felerősödik-e.

A leírások elhelyezése nem minden esetben szerencsés. Például az aktos eset és a kép hosszas részletezésének beszúrása a boltossal való beszélgetésbe egy nagyon elnyújtott bambulásnak érződik, még ha a narrációban ez nem is fogalmazódik meg. Maga a megoldás, amit Gréta külsejének leírására választottál, jó, de azon, hova kerül a szövegben, módosítani kellene.

A stílus gördülékeny és olvasmányos; különösen a macska felbukkanásaikor válik élvezetessé, ott érezhetően elevenebb is lesz a történet. Az alanyhasználatra és a szórendre kell jobban odafigyelni a későbbiekben.

Nem sok derült ki abból, miről is szól a regényed. Könnyed, néha humoros történetnek tűnik ezen a ponton. A lakótárskeresés majdani romantikát sejtet. Mindezt pedig egy kis misztikum és rejtély fűszerezi – vagy akár jóval több, a címből ítélve. A macskaközpontúság, az állat-ember kapcsolat komoly erőssége lehet a műnek, ha végig sikerül megfelelően kezelni és kibontakoztatni.